

Som Medlem af Thinget holder jeg paa, at Thinget ikke stemmer den ene Gang saaledes og et Hjerdingaar derefter modsat.

Naar jeg har taget Ordet igjen, er det nærmest foranlediget ved en Yttring af den høitærede Finantsminister. Da jeg første Gang havde Ordet, gjorde jeg opmærksom paa, at den aldeles overværende Del af Apanagerne ikke er kommen ind ved særlig Lov, men ved Finantsloven. Dette modsagde den ærede Minister og udtalte — selve Udtrykkene har jeg ikke, men jeg tror, jeg opsatte dem rigtig, maaske noget skarper end de falbt, naar jeg gjengiver dem saaledes, — at Apanagerne fra 1850 vilde hvilede paa Finantslovsbestemmelser, men paa tidligere Resolutioner. Den ærede Finantsminister nikker, saa jeg tror, jeg har forstaaet det rigtigt. Det er en Lære, som jeg maa sige forbausede mig i høi Grad, og jeg gif strax til Rilben, for at under søge, hvorvidt det virkelig var en holdbar Paa stand. Jeg tror, at, hvis den ærede Finantsminister vil fastholde den Paa stand, kunne vi let faae et nyt konstitutionelt Punkt; dersom man f. Ex. vilde forsøge paa at nedsætte nok saa ubetydelig en af de Apanager, som ere fra den absoluttistiske Tid, da maatte den ærede Finantsminister isølge sin Stilling gjøre det til et konstitutionelt Punkt og sige, at han ikke vilde modtage en Finantslov, hvorpaa der stod noget Saadant. Men jeg tror, at det er en vigtig Paa stand, og jeg skal i den Anledning gjøre opmærksom paa, hvad der foresaldt i Rigsdagen i 1850. Den da værende Finantsminister Sponned forelagde en særlig Lov, som skulde optage alle de indtil da, altsaa i Absolutismens Tid, bestaaende Apanager, og det udtales i Motiverne til dette Lovforslag, at det er antaget, at der bør tilstaaes vedkommende førstelige Personer, hvad de nu ere i Besiddelse af isølge derom afgivne allerhøieste Resolutioner. Deri ligger udtrykkelig, at det maatte ske ved Lov; thi ellers kunde han ikke sige: „bør tilstaaes“. Der opregnes derefter, hvad der hidtil havde været bestemt ved kongelige Resolutioner; thi derom er ingen Tvivl, at inden Grundloven hvilede Apanagerne kun paa de kongelige Resolutioner. Jeg skal dernæst fremdrage nogle saa Yttringer af, hvad der er fremkommet under Forhandlingerne her i Thinget den 28de Januar 1850. Finantsministeren udtalte ved den Leilighed, idet han forsvarede, at han havde fremsat den særlige Lov, at det kongelige Hus havde lige saa fuldt Krav som enhver Stats tjener paa at se sin Skæbne afgjort ved den første Rigsdag, siden det engang var bestemt i Grundloven, at Apanagerne skulde bestemmes ved Lov. Dette „skulde“ blev senere rettet til „kunde“, da der ikke staar i Grundloven „skal“ men „kan“. Han udtalte altsaa, at de vedkommende Personer havde Krav paa at se afgjort, om det skulde have sit Forblivende ved, hvad der var tilstaaet dem; men det kunde Fi-

nantsministeren ikke have sagt, hvis han mente, at disse kongelige Resolutioner stode fast, uafhængigt af, hvad Rigsdagen senere bestemte. Der blev under denne Forhandling appelleret til Grundlovsudvalgets Ordfører, hvis Navn jeg vist ikke behøver at nævne, da det er et fremragende Medlem af Landstinget i dette Dieblit. (En Stemme: Nævn ham kun!). Ja, jeg veed ikke, hvorvidt det er tilladt at nævne ham ved Navn, men hvis det er det, vil jeg sige, at det var Landstingsmand Krieger. Der var paa den grundlovgivende Rigsdag stillet et Forslag af Ørsted, som gif i den Retning, den ærede Finantsminister vil fastholde som det, der egentlig skulde være gjældende, og i Anledning deraf var det, man mente, at det skulde anses for at have sit Forblivende ved, hvad der var, og at man nu ikke behøvede at komme ikke engang med en særlig Lov, men at det skulde staa fast, uændret og uvoftelig paa Finantsloven. Derved kom tillige det andet Spørgsmaal frem, som har særlig Interesse i dette Dieblit, om Apanager ikke vare tilstrækkelig begrundede ved Finantsloven alene, uden at der tillige behøvedes en særlig Lov, og da udtalte Grundlovsudvalgets Ordfører fra det foregaaende Aar — det findes i Tidende Sp. 1179 —, at det var ferbeholdt Lovgivningsmagten at afgjøre, hvilke Apanager der skulde fastsættes, og at det var overladt til Afgjørelse ved Lov, om det fandtes rigtigt, overladt at afgjøre det ved Finantslov, om dette fandtes at burde foretrakkes, og han mindede tillige om, at Grundloven havde udtalt, at Sagens Ordning var overladt til en tilkommende Rigsdags fri Afgjørelse. Jeg maa maaske oplæse Ordene af Tidenden Sp. 1180: „om Meningen ikke var den, som Udvalget havde udtalt, nemlig at Sagens Ordning var overladt til en tilkommende Rigsdags fri Afgjørelse, eller om Sagen var bestemt afgjort een Gang for alle ved tidligere kongelige Reskripter.“ Efter den Opfordring, som saaledes var stillet, svarede Finantsministeren, at Ministeriet havde forstaaet Grundlovens § 10 saaledes, at dette Spørgsmaal vilde være underkastet Rigsdagens Bestemmelse, og derefter var det saa, at Ørsted tog sit Undringsforslag tilbage. Man ser altsaa, at, hvis den ærede Finantsminister vil fastholde den Stilling, han har indtaget, kommer han i Uoverensstemmelse med Finantsministeren fra 1850 (Bærentzen: Det er ogsaa ligegyldigt). Naturligvis kan man forandre sin Mening. (Brix: Men han har jo aldrig havt den Mening). Jeg mener, at Ministeriet som vedblivende Institution kan forandre sin Mening, men man pleier dog at holde paa en vis Tradition i det politiske Liv, og det er netop i Samskand til denne Tradition, at jeg har taget Ordet; thi selv om Ministeriet vil forandre sin Opfattelse, haaber jeg, at Rigsdagen vil fastholde sin. Under den følgende Forhandling talte